

«Чи любиш її?»

«Ще більш, ніж власне
Своє життя, що скоро згасне».

«А ти його?»

«Питай землі.

Що нидіє в осінній млі,

Чи любить сонце».

«Так? То гарно.

Як бачу, ви жили не марно,

А все ж таки цікаво знати,

Чи правда це?..

Сей час зв'язати

Її і вкинути в відро! Його

До журавля замість колоди

Вчепити!

Так!

Тепер най сходить,

Неначе сонечко рум'яне,

Його обличчя, кров'ю п'яне,

З очима, що вилазять з лоба.

Оце буде кохання проба.

В відрі вельможна, а співець

Знайде на висілці кінець.

Він же і так літав думками

До хмар і насміхавсь над нами,

Над сивим волосом старечим

З висот піднебних.

Та, до речі!

Послухай, чуро! Маєш ніж, —

Якщо тобі бандура мила

І як не хочеш, щоб тужила

Вона по тобі, шнур відріж

І — вольним станеш.

А вельможна,

Та віроломниця безбожна,

Впаде в криницю, як в могилу.

Отее тобі даю я силу

Над життям власною».

А він:

«Над життям таку волю я скін,

Разом нам жити і вмирати,

Не хочу твої ласки, кате!»

І ніж відкинув.

Воєвода:

«Безумний! Що ти робиш? Шкода
Твого життя!»
Й гукнув на слуги,
Щоб ніж йому дали удруге.
Та бандурист, хоч в муках гинув,
Негайно вдруге ніж відкинув.
«Востанне я до тебе мов'ю.
Пок' не зайшли ще очі кров'ю,
Спасай життя і шнур відріж!»
Співак прийняв у руки ніж,
Прийняв... підняв... і в ту хвилину
Ножем, як громом з неба, кинув
У саме серце воєводи.

.....

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Ти знов ідеш до мене»](#);